

Posłuchaj

()

(Żył około roku Pańskiego 224).

Przeszło trzydziestu Papieży poświadczyło krwią swoją prawdę religii Chrystusowej. Niezwykłym blaskiem świętobliwości jaśniał pomiędzy nimi święty Kalikst, który był z rodu Rzymianinem. Wstąpił on na Stolicę Apostolską w roku 221 po śmierci Zefiryna, Papieża. Objął rządy Kościoła za czasów Heliogabala, który zniestawił blisko cztery lata tron cesarski rozpustą, marnotrawstwem i okrucieństwem. Święty Kalikst ubolewał nad tem mocno, modlił się, pościł i wzorem Apostołów świętych nakazał suchedni, aby uprosić u Boga łaskę nawrócenia pogan. W roku 222 zamordowała straż przyboczna srogiego Heliogabala i wyniosła na tron Aleksandra Sewera. Ten był bałwochwalcą, ale sprzyjał licznym już podówczas chrześcijanom w Rzymie. Pozwolił im budować domy nabożeństwa i kościoły. Powtarzał często słowa, które słyszał u żydów i chrześcijan: „Nie czyn innym, czego nie chcesz, aby ci inni czynili.” Miał nawet podobno w swym pałacu kaplicę, w której stał posąg Chrystusa Pana obok innych pogańskich i oddawał Mu cześć Boską. Szczególnym szacunkiem otaczał Kaliksta, którego znał dobrze i podziwiał mądrość, z jaką ten następca Piotra świętego umiał wybierać mężów zdatnych do powołania duchownego. Święty Kalikst. Często stawiał Kaliksta za

przykład urzędnikom i ludowi, gdy chodziło o wybór władz i zwierzchności, mających zawiadywać krajem. Nie obawiając się niczego od tak dobrego cesarza, starał się Kalikst szerzyć Królestwo Boże. W roku 224 wybudował kościół na placu, gdzie dawniej stał gmach przeznaczony dla wysłużonych wojskowych. Chodziło Kalikstowi bowiem i o to, aby serca pogańskie uczynił przybytkami Ducha świętego. Pewnego dnia spłonęła część Kapitolu, a w świątyni Jowisza stopniała lewa ręka szczytowego posągu Jowisza. Kapłani pogańscy radzili cesarzowi nakazać uroczyste ofiary dla prześlągania bogów. Gdy kapłani złożyli ofiary na ołtarzu, padli wszyscy rażeni piorunem. Całe miasto zdjął przestach, wielu mieszkańców poucikało i stanęło w miejscu, gdzie Kalikst odprawiał nabożeństwo z gromadką chrześcijan. Senator Palmacyusz doniósł o tem zgromadzeniu cesarzowi. Paganie składali winę nagłej śmierci ofiarników na chrześcijan i wbrew woli Aleksandra zaczęli dokuczać wyznawcom Chrystusowym. Na ich czele stanął Palmacyusz, który wyszedł z miasta z hufcem żołnierzy, chcąc pojmać Kaliksta. Gdy żołnierze napadli świętego Papieża, wszyscy oślepli. Palmacyusz wyprawił gońca do cesarza, donosząc o tym wypadku. Aleksander zostawił chrześcijanom do wyboru, czy wolą umrzeć, czy oddać pokłon rzymskim bogom. W chwili, gdy Palmacyusz zabierał się do nowej ofiary, wystąpiła kapłanka bogini Westy, mówiąc: „Bóg chrześcijan jest prawdziwym Bogiem i skarże Rzym zatwardziały.” Tedy Palmacyusz padł do nóg Kalikstowi, przyjął chrześcijaństwo i Chrzest święty. Za jego przykładem poszła cała rodzina ze służbą i kilkanaście innych osób, razem 40, którzy chodzili do świętego Kaliksta na naukę katechizmu i przyjęli Chrzest. Nawrócenie to wywołało podziw powszechny. Palmacyusz okuty w kajdany, przywieziony został przed cesarza, który gromkim głosem do niego się odezwał: „Jak mogłeś ośmielić się na krok taki i wyprzeć się bogów?” Palmacyusz jednakże nie zaparł się, a cesarz oddał go w ręce senatora Symplicyusza, polecając, by go skłonił do powrotu do pogaństwa. Bawiąc w domu Symplicyusza, uzdrowił mu Palmacyusz chorą żonę modlitwą i nakłonił, aby z mężem przyjęła Chrzest święty. Kalikst ochrzcił ją z wszystką służbą i wielu innymi osobami, a liczba ochrzconych wynosiła 68. Gdy się pogłaska o tem nawróceniu rozeszła po mieście, tłum ludu

wpadł do domu i wszystkich wymordował. Ciała pozabijanych pochował Kalikst w podziemnym cmentarzu, założonym przez świętą Łucyę. Cmentarz ten nazywa się obecnie katakombą, czyli cmentarzem świętego Sebastjana, ponieważ ten Święty tu pochowany, a u wchodu stoi po dziś dzień kościół, zwany jego imieniem.

Aczkolwiek święty Papież miał łaski u cesarza, nie mógł przeszkodzić prześladowaniu chrześcijan przez namiestników, pomiędzy którymi najsroższym był Ulpian. Ten już od dawna patrzył niełaskawem okiem na przychylność Aleksandra ku chrześcijanom, jakoż wybuchło powstanie w Rzymie. Tłum szalony rzucił się na mieszkanie świętego Kaliksta, wpadł do komnaty, w której Papież klęczał na modlitwie, wyrzucił go oknem, następnie spuścił do głębokiej studni i dopóty rzucał kamieniami, aż święty Męczennik ducha wyzionął. Studnię tę do dziś dnia jeszcze pokazują. Śmierć św. Kaliksta Papieża przypada na rok Pański 226.

Nauka moralna.

1) Nakazane przez świętego Kaliksta suchedni, przypadające na początkowe dni czterech pór roku, zobowiązują do postu w środę, piątek i sobotę. Jeśli niema czasu, w którymbyśmy Boga nie obrażali, to też nie powinno być czasu, w którym byśmy nie starali się przebłagać Go przez pokutę. Cztery są pory roku, dla każdej przeto są przeznaczone osobne suchedni, a ponieważ każda pora obejmuje trzy miesiące, na każdy przeto miesiąc przypada jeden dzień postu.

2) Zresztą zaprowadził Kościół święty ten post z innego jeszcze powodu. Cztery razy na rok przypadają święcenia kapłańskie. W porze tej Apostołowie św. sposobili się modlitwami i postem do tego aktu uroczystego. W czasie suchych dni jest obowiązkiem wiernych przez post, modlitwy i dobre uczynki ubłagać Boga, aby dał Kościołowi św. pobożnych kapłanów i godnych robotników w winnicy Chrystusowej. Prosić o to powinniśmy i w każdym czasie, lubo niestety wielu chrześcijan wcale o tem nie pamięta. Jeślić dobro Kościoła i zbawienie dusz po większej części zawisło od kapłanów, jeśli to święte urzędowanie wymaga oświecenia przez Ducha świętego i pomocy niebieskiej, toć wierni w swych modłach zawsze prosić Boga powinni o kapłanów gorliwych, przejętych ważnością swego powołania i budujących świętobliwością żywota.

Jeśliśmy dotychczas o tem zapominali, nie zaniechajmy odtąd powetować złego, zanośmy gorące modły do Boga i odwdzięczmy się w ten sposób duchownym za ich zabiegi i starania o zbawienie dusz naszych.

Modlitwa.

Boże, który widzisz jak pod ciężarem ułomności naszych upadamy, daj, prosimy pokornie, abyśmy patrząc na przykłady Świętych Twoich, w miłości Twojej utwierdzeni byli. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który króluje w Niebie i na ziemi, po wszystkie wieki wieków. Amen.

Oprócz tego obchodzi Kościół święty pamiątkę następujących Świętych Pańskich, zamieszczonych w rzymskiem martyrologium:

Dnia 14-go października w Rzymie przy Via Aurelia męczeństwo św. Kaliksta, Papieża. Na rozkaz cesarza Aleksandra dręczono go długi czas głodem w więzieniu, znieważano codziennie biciem kijami, wreszcie wyrzucono go z okna więzienia i strącono do studni. Tem zyskał palmę zwycięstwa. — W Cezarei w Palestynie śmierć męczeńska św. Fortunaty, Dziewicy, dręczonej w prześladowaniu za Dyoklecjana torturami i ogniem, a porzuconej wreszcie dzikim zwierzętom. Ciało jej przeniesione zostało później do Neapolu. — Również męczeństwa św. Karponiusza, Ewarysta i Pryscyana, braci św. Fortunaty. Ugodzeni mieczem kata, pozyskali koronę zwycięstwa. — Również pamiątka św. Saturnina i Lupusa. — W Rimini męczeństwo św. Gaudencyusza, Biskupa. — W Todi uroczystość św. Fortunata, Biskupa, który według świadectwa św. Grzegorza otrzymał szczególną łaskę wypędzania duchów nieczystych. — W Wyrzburgu uroczystość św. Burcharda, pierwszego Biskupa tegoż miasta. — W Brügge w Belgii pamiątka świętego Donacyana, Biskupa z Reims. — W Trewirze pamiątka świętego Rustyka, Biskupa. — Tegoż dnia złożenie zwłok św. Dominika Loricatusa, to znaczy „opancerzonego.” — W Latium pamiątka świętego Bernarda, Wyznawcy.

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

14-go Października. Żywot świętego Kaliksta, Papieża i Męczennika. | 7

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related